

Кузьма
Скрябін
ПОЕЗІЯ

Харків
«ФОЛІО»
2017

БУТИ МАЛЕНЬКИМ

Сяду на вікно і подивлюся вниз,
Покличу своїх голубів і так, як колись,
Напишу і відправлю з ними довгого листа
До всіх і до нікого, і розкажу в ньому вам.

Намалюю на папері дракончиків злих
І буду з ними битися один на один.
І замок побудую собі з мокрого піска,
І тільки той не зрозуміє, хто давно вже так
не вміє, бо...

Ніби близько, але так далеко.
Я дуже хотів би знову бути маленьким...

Над нами, як не дивно, небо тільки одне,
Один раз всього жити хтось придумав дурне,
Білет в один кінець нам заготований всім,
А було б дуже круто взяти і назад рванути,
Хоч то...

Ніби близько, але так далеко.
Я дуже хотів би знову бути маленьким...

ВАМ З НЕБА НЕ ВИДНО

Розкидає нас в різні світа, боки,
Під фальшивий джаз ми танцюєм через роки,
Ангел скучно в такт пальцем б'є по піаніно,
Підкидає нам ролі з фільмів Тарантіно.

Не плати за мене мої рахунки,
Не ковтай за мене мої колеса,
Не мовчи за мене в мій мікрофон,
Не дивися вниз ніколи на мене...

Вам з неба не видно...

Виставляли нас ніби свої в дошку,
Завалили тест на вшивість мозку,
Вже давно забув ангел в кухні крила
І від моїх бід в бар собі пішов на пиво.

Не плати за мене мої рахунки,
Не ковтай за мене мої колеса,
Не мовчи за мене в мій мікрофон,
Не дивися вниз ніколи на мене...

Вам з неба не видно...

ВЕЛИКА СТІНА

А я живу і бачу цілий час то саме:
Стіни, а на стінах ціле місто живе.
Хмари там, дерева, тільки неба нема,
А час минає тихо, бо квадратна земля.

Велика стіна...

Стіна давно стоїть, а ми живемо, як сон.
Ті люди, що на стінах, випадають з вікон,
Ше трохи — і я піду жити сам на стіну,
Такого тут ніде ніколи я не знайду.

Велика стіна...

ВІДСТАНЬ

То дуже смішно виглядає,
Коли ти втікаєш, причини не знаєш,
Сто раз на день мене кидаєш,
А потім вертаєшся,
Цілуєш свої папіроси,
З помади ставиш засоси,
Облизуєш сльози...

Відстань, я вб'ю тебе!
Ти тормознута.
Відстань, забудь мене!
Насиплю яду тобі в чай.

Ти так прикольно засинаєш,
Ніби когось обіймаєш,
А зранку тапочком кидаєш
І знов починаєш,
Руляєш по своїх подружках
Мені зняти стружку,
Їм плачеш на вушко...

В ЛІЖКУ СПАВ

Я опинився в морі з дикою землею разом.
На круглім клаптику пливу.
Пливу в далекі сни, над мною птахи шум дають,
Так схожий з писками людьми.

Нема нас, а всюди є безмежне море,
Всюди море і вода...
Нема нас, а всюди є безмежне море,
Всюди море і вода...

Нема нас...

Я ноги мочу у воді, щоб змити бруд великої землі.
Вже зірки видно у воді,
А я пливу в далеку далечінь, не хочу бачити притулку,
Бо вже гортали всі мене.

Я загірбав руками рідину, так схожу на прісну воду,
Відчув так дивно — мало місця.
Я в теплій ванні з шумом був, я в ліжку спав,
Я спав...

Нема нас, а всюди є безмежне море,
Всюди море і вода...
Нема нас, а всюди є безмежне море,
Всюди море і вода...

Нема нас...

Нема...
А всюди море і вода...
І тільки море і вода...